

Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji

Warszawa, dn. 23.09.2020 r.
KIGEiT/2290/09/2020

Szanowny Pan
Marek Zagórski
Minister
Ministerstwo Cyfryzacji
ul. Królewska 27
00-060 Warszawa

Dot. prac nad projektem rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków i trybu udzielania wsparcia ze środków Funduszu Szerokopasmowego

Szanowny Panie Ministrze,

działając w imieniu Krajowej Izby Gospodarczej Elektroniki i Telekomunikacji (dalej „Izba”), odnosząc się do pisma z dnia 14 września 2020 r., znak: DP-III.0211.25.2020, przy którym w ramach konsultacji przesłano projekt rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków i trybu udzielania wsparcia ze środków Funduszu Szerokopasmowego (projekt z dnia 11 września 2020 r.), Izba przedstawia następujące uwagi.

1. Przedmiot wsparcia

Projekt rozporządzenia przewiduje m.in. wsparcie budowy lub przebudowy szybkich sieci telekomunikacyjnych lub wykonania przyłączy telekomunikacyjnych od szybkich sieci telekomunikacyjnych do lokalizacji użytkowników końcowych, jeżeli na obszarze, którego ma dotyczyć projekt, nie istnieją i najprawdopodobniej nie powstaną na zasadach komercyjnych w ciągu trzech lat sieci dostępu nowej generacji w rozumieniu art. 2 pkt 138 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1, z późn. zm.2), umożliwiające świadczenie usług dostępu do Internetu o gwarantowanej przepustowości co najmniej 30 Mb/s, zwane dalej „sieciami dostępu nowej generacji”.

Należy jednak zwrócić uwagę, iż tak zdefiniowany przedmiot wsparcia może rodzić poważne wątpliwości interpretacyjne.

Przed wszystkim ustawodawca operuje dwoma pojęciami: „szybkimi sieciami telekomunikacyjnymi” oraz „sieciami dostępu nowej generacji w rozumieniu art. 2 pkt 138 rozporządzenia Komisji nr 651/2014” (dalej „rozporządzenie GBER”), nie określając jednak czy rozumie te pojęcia w sposób tożsamy czy jako odrębne kategorie. O ile, jeśli chodzi o sieci dostępu nowej generacji, to mamy odesłanie do definicji zawartej w art. 2 pkt 138 Rozporządzenia GBER, o tyle w przypadku szybkich sieci telekomunikacyjnych ustawodawca nie zawiera ani stosowanego odwołania (np. do ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, która to ustawa takim pojęciem się posługuje), ani nie definiuje tego pojęcia w projekcie rozporządzenia w sposób autonomiczny.

Dodatkową trudność powoduje konstrukcja zdania podrzędnie złożonego. Trudno bowiem ustalić czy człon zdania podrzędnie złożonego „umożliwiający świadczenie usług dostępu do Internetu o gwarantowanej przepustowości co najmniej 30 Mb/s” odnosi się do szybkich sieci telekomunikacyjnych czy do sieci dostępu nowej generacji w rozumieniu art. 2 pkt 138 Rozporządzenia GBER, czy też do obydwu kategorii (jeśli są to pojęcia tożsame).

Jest to o tyle istotne, że aktualna definicja w Rozporządzeniu GBER nie posługuje się parametrami jakościowymi w zakresie przepustowości (ani tym bardziej gwarantowanej).

Zgodnie z obecnym brzmieniem sieciami dostępu nowej generacji są: „zaawansowane sieci, które posiadają co najmniej następujące cechy:

a) dostarczają w sposób niezawodny usługi o bardzo dużej szybkości przypadającej na abonenta za pomocą światłowodowego łącza dosyłowego (lub z wykorzystaniem równoważnej technologii), które znajduje się na tyle blisko lokalu użytkownika, aby gwarantować rzeczywistą bardzo wysoką szybkość transmisji;

b) umożliwiają świadczenie szeregu zaawansowanych usług cyfrowych, w tym usług konwergentnych opartych wyłącznie na protokole IP oraz (iii) zapewniają znacznie wyższe szybkości wysyłania (w porównaniu z podstawowymi sieciami szerokopasmowymi).

Na obecnym etapie rozwoju rynku i technologii sieci NGA to: a) światłowodowe sieci dostępowe (FTTx), b) zaawansowane unowocześnione sieci kablowe; oraz c) niektóre zaawansowane bezprzewodowe sieci dostępowe zapewniające w sposób niezawodny wysokie szybkości przypadające na abonenta;

Projektowana jest jednak nowelizacja tej definicji, w której pojawiają się parametry jakościowe, ale odbiegają one od proponowanych w projekcie rozporządzenia:

„138) « sieci dostępu nowej generacji (sieci NGA) » oznaczają zaawansowane sieci, które posiadają co najmniej następujące cechy:

(i) dostarczają w sposób niezawodny usługi o bardzo dużej szybkości przypadającej na abonenta za pomocą światłowodowego łącza dosyłowego (lub z wykorzystaniem równoważnej technologii), które znajduje się na tyle blisko lokalu użytkownika, aby gwarantować rzeczywistą bardzo wysoką szybkość transmisji;

(ii) umożliwiają świadczenie szeregu zaawansowanych usług cyfrowych, w tym usług konwergentnych opartych wyłącznie na protokole IP; oraz

(iii) zapewniają znacznie wyższe prędkości wysyłania (w porównaniu z podstawowymi sieciami szerokopasmowymi).

Na obecnym etapie rozwoju rynku i technologii sieci NGA to: a) światłowodowe sieci dostępowe (FTTx), b) zaawansowane unowocześnione sieci kablowe; oraz c) niektóre zaawansowane bezprzewodowe sieci dostępowe zapewniające w sposób niezawodny wysokie szybkości przypadające na abonenta. **Sieci NGA obejmują sieci zdolne do zapewnienia pobierania i wysyłania danych o prędkości 1 Gb/s. Odniesienia do sieci NGA obejmują sieci dosyłowe nowej generacji, jeżeli są one konieczne do budowy/rozbudowy sieci NGA;**”;

Na chwilę obecną nie wiadomo jednak jaka będzie ostateczna treść znowelizowanego rozporządzenia GBER.

W związku z powyższym projekt rozporządzenia wymaga doprecyzowania. W szczególności ustawodawca powinien posługiwać się jednym pojęciem zarówno dla określenia sieci podlegających wsparciu oraz na potrzeby określenia kryterium wyznaczenia obszarów

wsparcia (linia demarkacyjna). Jednocześnie wydaje się, iż ustawodawca nie powinien w rozporządzeniu odnosić się do parametrów jakościowych przyszłych sieci, a pozostawić to do określenia w przyszłych konkursach. Przedmiot wsparcia powinien zostać określony w sposób elastyczny i nie wymagający nowelizacji w sytuacji nowelizacji Rozporządzenia GBER.

2. Forma wsparcia i beneficjenci wsparcia.

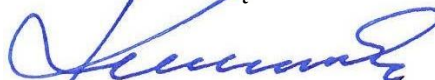
Zgodnie z uzasadnieniem beneficjentami środków pochodzących z Funduszu Szerokopasmowego – w przypadku wykonania przyłączy telekomunikacyjnych - mają być gminy lub podmioty lecznicze w rozumieniu ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2020 r. poz. 295 i 567). Wsparcie to ma być dokonywane w postaci voucherów. Brak jest jednak w projekcie rozporządzenia szczegółów jak takie wsparcie miałyby działać w praktyce, co nie pozwala na pełne odniesienie się do proponowanej interwencji, jej skuteczności, efektywności, a przede wszystkim wpływu na rynek telekomunikacyjny oraz jego konkurencyjność.

Przed wszystkim brakuje odpowiedzi, kto miałby być właścicielem tak wybudowanego przyłącza, czy takie przyłącze będzie realizować podmiot świadczący usługi telekomunikacyjne, kto będzie je utrzymywać, czy i w jaki sposób będzie udzielany dostęp do tak wybudowanego przyłącza na rzecz przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Projekt rozporządzenia powinien zawierać szczegółowe ustalenia w tym zakresie.

Podobnie sytuacja wygląda, jeśli chodzi o warunki udzielania wsparcia i beneficjentów wsparcia na działania w obszarze popytu na usługi i urządzenia telekomunikacyjne oraz w obszarze szkoleń z kompetencji cyfrowych. Wprawdzie określone zostało, że to gminy będą mogły być beneficjentami środków na dalsze wsparcie konsumentów i innych podmiotów w zakresie zakupu usług lub urządzeń telekomunikacyjnych oraz udziału w szkoleniach rozwijających kompetencje cyfrowe, ale nie wiadomo w jakim trybie pomoc ma dotrzeć do beneficjentów ostatecznych. A jest to jeden z ważniejszych elementów w tym zakresie. W naszej ocenie powinno to się odbywać w sposób analogiczny jak to ma miejsce w przypadku wdrożonego niedawno i sprawdzonego w praktyce bonu turystycznego. Jest to rozwiązanie, które pozwala na zachowanie zasad skutecznej konkurencji. Wprowadzenie analogicznego bonu telekomunikacyjnego na usługi i urządzenia pozwalałoby na zachowanie zasad skutecznej konkurencji, a jednocześnie pozwalałoby uprawnionemu podmiotowi na wybór usługi i urządzenia najbardziej odpowiadających jego potrzebom z uwzględnieniem dostępności usług i ich parametrów jakościowych w konkretnej lokalizacji. Rola gminy powinna sprowadzać się do obsługi administracyjnej takiego bonu, a także kwalifikacji i weryfikacji podmiotów uprawnionych do wsparcia. Do takiego programu mogliby przystąpić wszyscy zainteresowani dostawcy usług telekomunikacyjnych. Gmina mogłaby udostępnić takiemu podmiotowi lokalizację, gdzie wsparcie będzie udzielone, aby mógł przygotować odpowiednią ofertę.

Z poważaniem

Prezes Zarządu

Stefan Kamiński